În materie de drept civil, procedurile și acțiunile în curs intentate înainte de încheierea perioadei de tranziție vor continua în temeiul legislației UE. În baza unui acord reciproc între UE și Regatul Unit, Portalul e-justiție va păstra informațiile legate de Regatul Unit până la sfârșitul anului 2024.

Obţinerea probelor

Scoţia

1 Sarcina probei

1.1 Care sunt regulile privind sarcina probei?

Standardul probei în cauzele civile în Scoția se bazează pe balanța probabilităților, iar sarcina probei aparține părții care solicită soluționarea unei anumite chestiuni în favoarea ei. În acest scop, partea respectivă trebuie să furnizeze probe suficiente în sprijinul susținerilor sale. În cazul în care, după prezentarea probelor în susținerea unei chestiuni specifice, chestiunea respectivă rămâne într-un echilibru fragil, atunci partea care le invocă în sprijinul cauzei sale riscă să piardă în această privință.

1.2 Există reguli privind exceptarea anumitor fapte de la sarcina probei? În ce situaţii? Există posibilitatea de a prezenta probe pentru a dovedi că o anumită prezumţie legală nu este valabilă?

Standardul probei în cauzele civile în Scoția se bazează pe balanța probabilităților, iar sarcina probei aparține părții care solicită soluționarea unei anumite chestiuni în favoarea ei. În acest scop, partea respectivă trebuie să furnizeze probe suficiente în sprijinul susținerilor sale. În cazul în care, după prezentarea probelor în susținerea unei chestiuni specifice, chestiunea respectivă rămâne într-un echilibru fragil, atunci partea care le invocă în sprijinul cauzei sale riscă să piardă în această privință.

Există anumite circumstanțe în care sarcina probei cu privire la o anumită chestiune revine unei părți, însă aceasta nu este obligată să aducă toate dovezile directe sau orice dovezi directe în sprijinul acesteia. Există patru circumstanțe principale în care apare această situație:

(i) atunci când o prezumție funcționează în favoarea unei părți;

(ii) atunci când instanța ține seama din punct de vedere judiciar de chestiunea respectivă, și anume, punctele în cauză sunt chestiuni care pot fi constatate imediat din surse cu o precizie incontestabilă;

(iii) atunci când se consideră că o chestiune între părți are autoritate de lucru judecat, și anume evitarea situației în care o chestiune care a fost deja soluționată să mai fie soluționată ulterior;

(iv) atunci când punctul este admis în mod oficial de către cealaltă parte de la început.

Există trei categorii generale de prezumții.

Acestea sunt:

prezumții irefragabile de drept – acestea sunt principii fixe de drept care nu pot fi „răsturnate” sau contestate prin dovezi contrare;

prezumții relative de drept – acestea pot fi contracarate prin dovezi care arată că, în cazul respectiv, nu este sigur să se ajungă la o anumită concluzie doar pe baza unui anumit fapt. Cu toate acestea, în cazul în care nu se prezintă obiecții, probabil că se va ajunge la concluzia respectivă;

prezumții relative de fapt – acestea rezultă din situația de fapt a unor cazuri specifice derivate din experiența umană comună. În ceea ce privește o prezumție relativă de fapt, Fapta A înseamnă de obicei Fapta B, însă, pentru că acest lucru nu se întâmplă întotdeauna, instanța va audia obiecția.

1.3 În ce măsură instanţa trebuie să aibă certitudinea cu privire la un fapt pentru a-şi întemeia hotărârea pe existenţa acelui fapt?

Nu există norme juridice care să reglementeze „ponderea” atribuită unui anumit element de probă, acest lucru fiind de competența judecătorului și a juriului. Instanța trebuie să fie convinsă de partea căreia îi revine sarcina probei privind un anumit aspect, că versiunea sa privind faptele este mai probabilă decât cea a adversarilor săi.

2 Strângerea probelor

2.1 Pentru strângerea probelor este întotdeauna necesar ca una dintre părţi să facă o cerere în acest sens sau în anumite cazuri judecătorul poate dispune, de asemenea, din proprie iniţiativă, strângerea de probe?

Un judecător nu poate efectua investigații în nume propriu într-o cauză și nu poate cita martori și nu îi poate audia în privat. Ori de câte ori este nevoie de probe în susținerea cauzei, judecătorul va audia părțile cu privire la probele pe care au decis să le aducă în fața instanței, iar apoi va lua o decizie în cauză.

2.2 În cazul în care cererea uneia dintre părţi cu privire la strângerea de probe este aprobată, care sunt etapele următoare?

În general, după ce părțile și-au finalizat susținerile scrise, acestea pot solicita instanței să stabilească o audiere privind dovezile. În cadrul acestei audieri, părțile vor prezenta judecătorului dovezile pe care doresc să le prezinte în susținerea cauzei.

2.3 Care sunt situaţiile în care instanţa poate respinge cererea uneia dintre părţi de strângere de probe?

În cazurile în care instanța hotărăște că un anumit element de probă este inadmisibil.

Pentru ca probele să fie admisibile, acestea trebuie să îndeplinească două cerințe. Trebuie să fie relevante și trebuie să respecte normele imperative privind probele.

2.4 Care sunt diferitele mijloace de probă?

Există trei tipuri de audieri în cadrul cărora pot fi aduse probe pe fondul cauzei. Acestea sunt audieri privind probele, audieri privind probele înainte de pronunțarea instanței și procesele cu juriu. O audiere privind probele înainte de pronunțarea instanței este o audiere privind probele într-o cauză în care instanța consideră că este necesar să audieze probele ambelor părți înainte de a se pronunța asupra oricăror chestiuni juridice care ar trebui soluționate pentru a lua o decizie finală în cauza respectivă. Aproape toate audierile cu privire la probe sunt sub formă de audieri privind probele și de audieri privind probele înainte de pronunțarea instanței și numai în cazuri foarte rare cauzele sunt judecate în cadrul unui proces cu juriu. Procesele cu juriu sunt disponibile numai la Court of Session în anumite tipuri de acțiuni și în Sheriff Personal Injury Court.

2.5 Care sunt metodele de obţinere de probe de la martori? Acestea diferă de metodele folosite pentru obţinerea de probe de la experţii martori? Care sunt normele în ceea ce priveşte depunerea probelor scrise şi avizele/rapoartele experţilor?

Probele sunt obținute, în mod normal, în trei modalități: prin depoziții orale, reale și scrise ale unui martor.

Depozițiile orale includ mărturiile indirecte, atunci când un martor pur și simplu prezintă ceea ce a văzut sau a auzit o altă persoană. În măsura în care este posibil, practica este ca martorii să fie prezenți în instanță pentru a depune mărturie, astfel încât să poată fi supuși unui interogatoriu și unui interogatoriu contradictoriu.
Dovezile concrete sunt dovezi tangibile și fizice și trebuie depuse ca „probă materială”. De obicei, cel puțin un martor trebuie să susțină un element de probă pentru ca acesta să fie admisibil.
Probele cu înscrisuri pot fi scrise, imprimate sau înregistrate într-un alt mod fiabil, cum ar fi pe bandă, pe suport video, CD sau pe suport electronic, și trebuie să fie, de asemenea, depuse ca probe materiale. În mod normal, martorii experți trebuie să fie prezenți în instanță pentru a prezenta probele, de exemplu, pentru a depune mărturie în sprijinul unui raport depus ca probă materială.
Dovezile scrise, precum declarațiile pe proprie răspundere, sunt de obicei admise și acceptate ca probe în procedurile civile. În mod normal, martorii experți sunt prezenți în instanță pentru a-și exprima opinia ca probă în cadrul procedurii. În multe cazuri, un expert va lua cuvântul în sprijinul unui raport depus ca probă materială.

2.6 Unele mijloace de probă au o forţă probantă mai mare decât celelalte?

Există o regulă generală potrivit căreia în cauză trebuie prezentate cele mai bune dovezi. În Scoția, mărturia orală a unui martor are o valoare mai mare decât alte forme de probă, întrucât martorul este în măsură să furnizeze instanței o prezentare directă a ceea ce a văzut sau a auzit.

2.7 Pentru dovedirea anumitor fapte, sunt obligatorii anumite tipuri de probă?

În anumite circumstanțe este necesar un document scris. De exemplu, pentru încheierea unui contract privind un teren, într-o fiducie în care o persoană declară că este administratorul fiduciar unic al proprietății sale sau a oricărei proprietăți pe care o poate dobândi sau în redactarea oricărui testament, a unei dispoziții testamentare în calitate de administrator fiduciar al unui singur bun sau al oricărui bun pe care acesta îl poate dobândi, sau în cadrul oricărui testament, al unei dispoziții de creare a unei fiducii testamentare sau al unei decontări sau al unui codicil.
De asemenea, în cazurile în care trebuie să se folosească probe documentare, trebuie prezentat documentul în original, cu excepția cazului în care părțile acceptă fie o copie a originalului, fie o copie autentificată ca fiind conformă de către persoana care face copia.

2.8 Martorii au prin lege obligaţia de a depune mărturie?

În general, orice martor care este citat să depună mărturie este obligat să facă acest lucru.

2.9 În ce cazuri poate un martor refuza să depună mărturie?

În cazurile în care un martor are un privilegiu în baza căruia nu poate răspunde la întrebări, de exemplu, comunicări între un consilier juridic și clientul său. În dreptul scoțian există, de asemenea, o normă generală conform căreia o persoană nu poate fi obligată să se autoincrimineze. Un martor are dreptul să refuze să răspundă la o întrebare în cazul în care un răspuns adevărat poate conduce la o infracțiune sau implică admiterea adulterului, iar un răspuns neadevărat ar putea conduce la acuzația de mărturie mincinoasă.

2.10 Persoana care refuză să depună mărturie poate fi sancţionată sau obligată să depună mărturie?

În cazul în care o persoană refuză să depună mărturie, aceasta poate fi obligată să depună mărturie dacă este amenințată cu o acuzație de sfidare a instanței. De asemenea, este posibil să se depună ca probă o declarație anterioară a martorului în cazul în care acesta refuză în prezent să depună mărturie.

2.11 Există persoane cărora nu li se poate cere să depună mărturie?

Nu. Legea privind martorii vulnerabili (Scoția) din 2004 a eliminat „testul de competență” pentru martorii din cadrul procedurilor penale și civile, astfel încât probele nu sunt inadmisibile pentru simplul motiv că un martor nu înțelege obligația de a furniza dovezi veridice sau nu înțelege diferența dintre adevăr și minciună. Judecătorul sau juriul are sarcina de a decide dacă mărturia este fiabilă și credibilă din perspectiva tuturor probelor prezentate în cauză.

2.12 Care este rolul judecătorului şi al părţilor în audierea unui martor? În ce situaţii martorul poate fi audiat prin intermediul videoconferinţei sau prin alte mijloace tehnice?

Rolul judecătorului este de a se asigura că, atunci când depune mărturie, un martor este supus în mod echitabil interogatoriului de către părți. Judecătorul trebuie, de asemenea, să acționeze cu imparțialitate. De asemenea, judecătorul poate adresa întrebări, de exemplu, pentru a clarifica un aspect care nu este clar sau pentru a deschide o altă linie de anchetă care pare să fie relevantă. Rolul părților este să își interogheze, pe rând, martorii proprii, iar apoi, aceștia vor fi supuși interogatoriului contradictoriu de către cealaltă parte sau celelalte părți.
Potrivit Legii din 2004 privind martorii vulnerabili (Scoția), martorii vulnerabili (astfel cum sunt definiți în lege) au dreptul să solicite măsuri speciale (de exemplu, legătură TV directă, ecran, susținător) pentru a-i ajuta să depună mărturie. În anumite proceduri în temeiul Legii din 1995 privind minorii (Scoția), un martor poate depune mărturie și printr-o legătură TV directă.

3 Evaluarea probelor

3.1 Când probele nu au fost obţinute legal de către una dintre părţi, există restricţii pentru instanţă în ceea ce priveşte luarea în considerare a acestor probe în formularea hotărârii?

Instanța dispune de putere de apreciere în ceea ce privește excluderea probelor care au fost obținute în mod necorespunzător, sub rezerva obiectivului superior privind interesul actului de justiție.

3.2 În calitate de parte într-o cauză, propria mea declaraţie va conta ca probă?

În cazul în care o parte într-un proces civil depune mărturie, în luarea unei decizii, instanța va ține seama de această mărturie împreună cu orice alte probe pe care le-a audiat.

Ultima actualizare: 09/09/2021

Versiunea în limba naţională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea naţională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.